

VETO

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 10, '83-'84.
Nr. 7, dd. 10 november 1983
V.u. Luc Baltussen, Van Evenstraat 2d,
3000 Leuven. Tel. 016/22 44 38.

Abonnementsprijs: 50 fr. (studenten),
150 fr. (niet-studenten), 350 fr. (steun).
Te storten op rek. nr. KB 431-0079541-68
t.n.v. ASR-VETO, Van Evenstraat 2d,
Leuven, met vermelding van 'VETO-
abonnement' en evt. nr. studentenkaart.

Redakties steeds op vrijdag
om 17 uur (open voor ieder) op 't Stuc,
E. Van Evenstraat 2d, 1ste verdieping.
Artikels binnen op donderdag voor ver-
schijning, advertenties op vrijdag voor
verschijning.

VETO is een publikatie van de Algemene
Studentenraad Leuven.

EN VERDER

"Read and destroy everything that you
read in the press... It's a waste of time, it's
a waste of energy. Whatever you read in
the press, leave it there" (John Cale)

"Ik heb niets tegen critici zolang ze de
feiten opschrijven, zolang ze zich niet aan
meningen en interpretaties overgeven, of
aan vooroordelen... en ik heb vaak ge-
merkt dat ze vaak meer geïnteresseerd
zijn in hun eigen ideeën dan in die van de
schrijver... Intussen wacht ik maar rustig
af tot al mijn critici aan longkanker zijn
bezweken." (Edward Albee)

"Alle critici moesten in het water gewor-
pen worden" (Harry Mulish)

24 uren te Louvain-la-Neuve: Kermis op Waalse, studentikoze Wieltjes

Woensdag 26 oktober,
om 3 uur 's namiddags.
Op de 'Place Agora' in
Louvain-la-Neuve kun je over de
koppen lopen. Nog luttele ogen-
blikken en het jaarlijkse spek-
takel barst weer los: de 24 uren
fietsen van LIN.

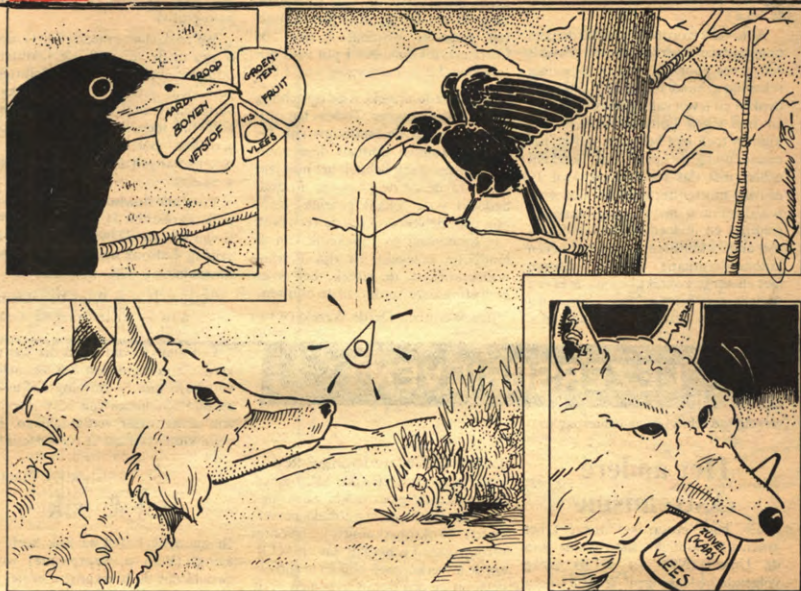
Het studentenstadje, dat anders zo
vredig tussen de akkers en weilanden
ligt te sluimeren, verandert een etmaal
lang in een dolle heksenketel: 260
deelnemende fietsen en aanverwante
kreaturen banen zich een weg — zig-
zag, bergop en bergaf — tussen
auditoria, kafes, winkeltjes, koten en
studenten. Vooral onder deze laatste
tref je er naargelang de avond vordert
steeds minder in nuchtere toestand
aan. Bedenk dan nog even dat het erop
aankomt om — net zoals op de
Leuvense 24 uren — zoveel mogelijk
rondjes te draaien, en je hebt alle
ingrediënten van het sausje dat LIN
bedekt. Of nee, er is nog iets: naast de
echte competitie zijn er een heleboel
ploegen die hun deelname iets ludieker
opvatten. De gekste konstrukties zijn

hier bollen: trapstel boven het stuur,
10-mans-tandem, kasteel- of reuze-
taarttits, enz. De enige beperking is
hier de fantasie en misschien de
zwaartekracht...

Dit jaar waren we er ook weer met
een Leuvense delegatie. Met vier
kringen (Klio, Medika, Landbouw,
VTK) hadden we letterlijk onze tenten
opgeslagen op de Place de la Neuville.
Dankzij reclamecampagnes in de ja-
ren, een minibusdienst om de ietwat
vervelende verplaatsing te overbruggen,
en het stralend weerje, vonden
heel wat sportievelingen de weg van
Oud- naar Nieuw-Leuven.

Sommigen draaiden rondjes tot ze
erbij vielen, vloekten mee als de
ketting weer eens afloefde of een wiel
het begaf, anderen kwamen proeven
van de steer, gingen op stap in het
stadje, of smulden mee van de geïm-
proviseerde barbecue.

We hopen dat de volgende edities
nog meer enthousiastelingen zullen
aantrekken, en we kunnen het dan ook
niet laten om eens een knipoogje te
sturen naar andere kringen (Ekono-
mika, Apollon, ...) — volgend jaar
misschien ook jullie erbij? □

ALMA LAAT ZICH DE KAAS VAN HET BROOD ETEN...

Historie van de sportkantien: Ten titel van louter gedogen...

De trouwe sportkotbezoekers zullen het al gemerkt hebben. Er is een ander veranderd in de kantien. Niet alleen blijft ze langer open en kan men er nu ook in de weekends terecht, achter de toog staan ook andere mensen. Vooral de 'toogplakkers' vinden dat wellicht een goede zaak. Het hoe en waarom van deze metamorfose is een andere zaak waarbij heel wat partijen betrokken zijn.

De kantien, tot vorig jaar radertje in het ALMA-netwerk, is overgegeven in extra-universitaire handen. Wint het principe van zelfbedruiping ook veld in het gebied van de studentenvoorzieningen?

Tot vorig jaar was de kantien in handen van de ALMA v.z.w. Zij hadden het uitbatingsrecht verworven nadat de concierge van het sportkot, die tot dan toe de bar had opgehouden, met pensioen was gegaan rond 1970. Daarvoor was de bar dus in privé-uitbating. Na lange onderhandelingen stemde de ALMA er uiteindelijk in toe om de exploitatie op zich te nemen.

Er waren wel enkele voorwaarden aan verbonden die zowel door ALMA als de academische overheid werden onderschreven. MANGELSCHOTS, algemeen beheerder van de ALMA: "We mochten daar geen verlies lijden, dat mocht niet gesubsidieerd worden". Een voor de hand liggende redenering. De grote doelstelling van ALMA is namelijk in haar restaurants maaltijden aan de studenten te verschaffen tegen redelijke prijzen.

Daarvoor krijgen zij trouwens subsidies van de RVS (Raad voor Studentenvoorzieningen — een organisme

dat om het eenvoudig te stellen instaat voor de 'sociale zekerheid' van de student). Die subsidie bedraagt nu ongeveer 50 frank per maaltijd.

Een jaar later werd in de kantien een half miljoen geïnvesteerd. Er werd bij de brouwerij geleend — het mocht geen geld kosten — op dezelfde manier als veel studentenkafees dat doen. De terugbetaling geschiedde door het inhouden van kortingen. MANGELSCHOTS: "Aangezien de omzet sterk steeg hebben wij eigenlijk te veel terugbetaald, desalniettemin hebben wij toch altijd een batig saldo gehad."

Openingsuren

Aanvankelijk waren de openingsuren vastgesteld van 's morgens acht tot 's avonds elf uur en soms, als er nog voldoende klanten zaten, werd dat nog later. Dit bleek echter niet rendabel, zodat besloten werd in te krimpen. De zaterdagvoormiddag viel weg, het sluitingsuur werd teruggebracht tot 20.30 - 21 uur... Dit is hét grote argument geworden in de overnamekwestie waarvan nu sprake is: MANGELSCHOTS: "Het grootste bezwaar tegen het door ons uitbaten van de kantien was dat ze 's avonds niet lang genoeg open was én dat ze ook in de weekends gesloten was".

De heer J. JESPERS van de Vlaamse Volkssportcentrale (VVC) v.z.w.: "De reden waarom de VVC de exploitatie heeft gekregen is dat het UCLOS (Universitair Centrum voor Lichamelijke Opleiding en Sport, nvdr.) een bredere service wou". En blijkbaar kan de VVC die leveren. Plannen zijn er genoeg. JESPERS: "Wij hebben een actieve kijk op de zaak, in die zin dat wij allerlei dingen zullen gaan organiseren, die maken dat er op die minder interessante uren nog volk naar het kompleks zal komen." prof. naar het kompleks zal komen." Prof. RENSON (hoogleraar aan het ILO en voorzitter van de VVC vzw) zette een

gelijkaardige redenering op.

Overname

De kafeteria van het ILO werd door de universitaire overheid in exploitatie gegeven aan het UCLOS. Het UCLOS is een onderdeel van onze unief dat instaat voor het beheer van de accommodatie van het ILO. Tevens staat zij in voor de organisatie van de sportwerking. De kantien valt dus onder de bevoegdheid van deze organisatie. Zij delegeren op hun beurt het dagelijks beheer uit naar een andere instantie.

De wijze waarop dit gebeurt maakt het echter mogelijk om op eender welk moment op die beslissing terug te komen. De wettelijke term gebruikt voor het type overeenkomst dat gesloten werd (zowel bij ALMA als bij VVC) is dat de exploitatie van de kantien 'ten titel van louter gedogen' toegekend wordt. Dit houdt onder meer in dat er een patronagecomité wordt opgericht om erover te waken dat de uitbating op een adequate manier verloopt. Verder kan dit comité op elk moment zijn veto stellen wanneer het van oordeel is dat de service beter op een andere manier zou verlopen. Van een echt kontrakt is er dus geen sprake. In de praktijk heeft dit twee gevolgen: enerzijds een zekere waarborg voor kwaliteit, anderzijds het konstante gevaar buitengezet te worden. Zolang er geen andere kandidaten zijn met betere voorstellen is alles in orde en heeft men een zekere vrijheid. Maar wat als er kapers op de (kafeteria-)kust zijn?

Vlaamse Volkssportcentrale

Eén van die kapers is de Vlaamse Volkssportcentrale, die blijkbaar haar aktieradius wil verruimen, ook tot studenten. Vandaar wellicht hun aanwezigheid op de ASR-vormingsdriedaagse in september jl.

(vervolg op pagina 3)

Naast de 'echte' competitie zijn er een heleboel ploegen die hun deelname iets ludieker opvatten. De gekste konstrukties kon je in Louvain-la-Neuve zien bollen; de enige beperking was er de fantasie en misschien ook wel de zwaartekracht. (eigen foto)

11.11.11 — Cultuur en ontwikkeling

Zoals ieder jaar kiest het Nationaal Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking (NCOS), dat de 11111-actie organiseert, voor een bepaald thema. Vorig jaar werd overbepanning en onderontwikkeling in vraag gesteld. Dit jaar is het thema *cultuur en ontwikkeling*.

Cultuur wordt al te vaak heel eng bekeken. Hierbij denken velen dan aan Rubens of Picasso, of monumenten zoals het stadshuis van Leuven. Maar dat is wat al te kortzichtig. Cultuur heeft te maken met de eigenheid van een volk, met zijn traditie en zijn geschiedenis. Derde wereldlanden als kultuurloos beschouwen is zinloos, want vele hadden *grote culturen* in de enge zin van het woord, denk maar aan de Inca's!

Al te vaak wordt ons westers denken opgelegd aan andere volkeren en dat is een grote fout. Er wordt te weinig rekening gehouden met de manier van denken en leven van de mensen ginder en hun eigen concrete noden. Wij kunnen toch niet beslissen wat zij het meest nodig hebben! Dit betekent echter niet dat we de klok 4 of 10 eeuwen moeten terugzetten. Een volk is wat het nu is, met eigen eeuwenoude tradities en invloeden van contacten met andere culturen, al dan niet in een koloniatiesituatie. Telkens culturen met elkaar in contact komen, is er een wederzijdse beïnvloeding, maar wij moeten erop letten niet zomaar onze

ideeën op te dringen. Van andere culturen kunnen ook wij veel leren.

Dit jaar werd door Leuven gekozen voor twee projecten in Mozambique. In de noordelijke provincie Nampula is landbouw voor 80% van de bevolking de enige bron van inkomsten. Het is een zeer droge streek en daarom werd gekozen voor een project voor het graven van waterputten bediend met handpomp. Dergelijke waterputten betekenen een serieuze stap vooruit in die streek. Water is er nodig, want die streek werd enkele jaren na elkaar geteisterd door grote droogte. Voor de landbouw betekent het een verbetering, maar zeker ook, en niet in het minst voor de hygiëne en de gezondheidstoestand van de bevolking. Er zouden 27 waterputten moeten gemaakt worden, 1 per 500 inwoners, dit betekent 1 put voor alle inwoners binnen een straal van 1 km.

Het tweede project is de oprichting van zoutkoöperaties. Tijdens het droge seizoen ligt de landbouw stil. De mensen kunnen dankzij deze zoutkoöperaties werk hebben het hele jaar door. In de eerste plaats is dit zout bedoeld voor lokaal gebruik, maar ook voor de verkoop wat dan een bron van inkomsten onafhankelijk van de landbouw betekent. Er zijn al zoutkoöperaties in de streek, het is de bedoeling deze verder uit te bouwen.

De Werkgroep Derde Wereld (W3W)

organiseert de 11111-actie onder de studenten. De actie zal gevoerd worden in de week van 7 november, met als grote aktiedag dinsdag 8 november: in alle universitaire restaurants worden sobere maaltijden en plantjes aangeboden respectievelijk als teken van solidariteit met vele hongerende zuiderlingen en als symbool voor de groeiende hoop. Ook worden de ganse week de klassieke 11111-kaarten verkocht, alsook de speciale Mozambique informatiebrochure.

Voor wie meer informatie wil is er de info-avond op maandag 7 november om 20.00u in de Kleine Aula: met sprekers, dia's en toneel, zowel over het algemene thema *cultuur en ontwikkeling* als over Mozambique (in-kom gratis).

We zoeken nog medewerkers, vooral om in de verschillende fakulteiten informatiebrochures en postkaarten te verkopen, eventueel de dia's te vertonen (vooral voor wijsbegeerte en letteren, toegepaste wetenschappen, sport, pol & soc, farmacie en wetenschappen zoeken we nog medewerkers).

Voor alle inlichtingen kan je terecht in de Parkstraat 51 waar permanentie is van 9.00 tot 22.00 uur donderdag 3, vrijdag 4 alsook de ganse week van 7 november.

Geert Top & Wim Van Damme
W3W — Vaartstraat 62, Leuven

Een analyse van MLB die wel wat verder zou gaan dan het vermelden van hun 'interne trainingsdiskussies' en hun blokkades van NSV-meetings zou alvast meer verduidelijken. Een vette kluit voor de VETO-redactie!

Dirk De Praetere

Pol & sok

In uw artikel 'Pol en Sok heeft een kring' (Veto 6, voorpagina) wordt gesteld dat de 'werkgroep theorie' een initiatief zou zijn van "de winnaars", waarmee dus Ploeg Paniek wordt bedoeld.

Werkgroep theorie is echter een initiatief dat uitging van enkelen, die niets, maar dan ook niets met de verkozen kringploeg te maken te hebben. Bovendien hadden de initiatiefnemers geen *strukturele* werkgroep theorie (onder de hoede van de kring, dus) op het oog, enkel een theoretisch onderzoeis onder ons.

Eén van de initiatiefnemers (naam en adres bekend bij redactie)

LEZERSBRIEVEN

(vervolg lezersbrieven op achterpagina)

Het andere ekstremisme

N.a.v. het Veto-artikel omtrent het groeiende politiek ekstremisme aan de Unieis (NSV en MLB) graag volgende bedenkingen. Waar u in een eerste paragraaf NSV situeerde op ideologisch vlak, moest de lezer de zelfde informatie, maar dan over MLB, ontberen. Nochtans...

In de recent gevoerde pamfletten-slag met NSV vertelt de Marxistisch-Leninistische Beweging ons 'Stalin niet zomaar te verwerpen' en 'rekening te houden met zijn fouten'. Goed, zal u zeggen. De miljoenen Koelaks, politieke dissidenten en etnische minderheden die door Stalin en kornuiten om het hoekje zijn gebracht, waren foutjes. (Geen oorlogsmisdaden) —

Edoch, blijkt toch wel niet dat MLB niet die fouten niet de moorden van het Stalinistische regime bedoelen! 'Dit was mei '68' (1978), het heldenepos van Ludo Martens en Kris Merckx, PVDA-voormannen, levert hier alvast enige duiding. Zwart op wit kan men er lezen wat precies bedoeld wordt met de fouten van Stalin (officiële partijterminologie): 1. het subjectivisme van Stalin (geen rekening houden met de basis) — doet het MLB dat soms wel? — en 2. z'n economisch determinisme (of mechanische interpretatie van het marxisme). Tot zover de fouten van 'kameraad Stalin'. Niets meer. Geen woord van kritiek op de Stalinistische uitroingskampen.

In eenzelfde lijn ligt waarschijnlijk MLB's bewondering voor de Culturele Revolutie in China (eveneens met de miljoenen officieel vermoord) en hun goedpraten van het Pol Pot regime in Cambodja. Van Der Velpen, PVDA-advokaat, ondervraagd over de uitroeiing van zo'n derde van de Khmerbevolking: 'Verhaaltjes die door de Vietnamezen in de wereld worden gestuurd' (BPA, 1979, dossier AMADA).

'De juiste ideeën moeten ontwikkeld, de eenzijdige verbeterd en aangevuld, de verkeerde ideeën uitgerooid'. (Statuten AMADA, dat in 1979 tot PVDA werd omgedoopt, 10,5 (1974). Wat later verklaart Ludo Martens, voorzitter PVDA: 'Ik ben niet tegen politieke gevangenen. Als revolutionair kan je niet tegen politieke gevangenen zijn. Dat de reaktionairen worden bekampt in een socialistisch systeem, dat vind ik maar normaal'. (BPA, idem).

Eigenlijk is het bestaan aan de KUL van een tienkoppig sektair klubje dat zich op Stalin en Mao beroept niet zo verontrustend. Verontrustend is wel

dat het stichtend werk van goedbedoelende progressieven door MLB-agitatie en infiltratie beoedeld wordt met een behoorlijke mate politieke perversie (cfr. 23 oktoberkomitee). En vooral verontrustend is het feit dat die MLB-ers de uitverkorenen blijken te zijn om belangrijke posities in te nemen in de Algemene Studentenraad. Als het waar is dat een figuur als Karel Meganck door de correctionele rechtbank van Leuven bestraft werd voor het altuigen van een KVHVer, en daarna probleemloos vrijgestelde kan worden van Sociale Raad (dat de sociaal afgevaardigden van alle fakulteiten groepeerde), rijzen er vragen omtrent de goede ASR werking. Ik neem anders wel aan dat de MLB-agitatie de andere ASR-verantwoordelijken wel als een steen in de maag zal liggen.

De steen in het hoenderhok — de knuppel in de kikkerpoel

"De beste schrijvers zijn joernalisten", pleegt Herman De Coninck, zelf — uiteraard — joernalist, al eens te zeggen. Dat goede schrijvers de beste joernalisten zouden zijn heb ik nooit ergens gehoord. Dat is ook niet zo.

Uitgangspunt 2: politici hebben moeite met het verslaggeversmètier. Hun bevangen blik en gekleurde, in vele gevallen eenduidige, visie maakt hen er uiterst ongeschikt voor.

Vanzelfsprekend heb ik weinig in te brengen tegen, zeg, politici als persoon. Net zomin als ik een, bijvoorbeeld, primaire haat zou koesteren tegen ambtenaren, bedrijfsleiders, ekonomen, welzijnswerkers, vakbondsmensen, agitators of moralisten. In elke categorie vind je enkele van m'n beste vrienden. Maar wat ze gemeenschappelijk hebben is een wereldbeeld dat berust op eenzijdige verklaringsgronden. Een onwrikbaar geloof, een rots-vaste overtuiging, een dogma hoog in het vaandel gevoerd: allemaal hebben ze er wel kaas van gegeten. En of ze nu in de rechterzak Das Kapital dan wel in de linker de bijbel meezeulen, hun ideeën zijn vaak doordrenkt van absolute termen. Elk woord uit hun mond, elke letter uit hun pen wordt monokausaal geleg-

timeerd. En dat maakt hen stuk voor stuk stugge nieuwsboeren. Bovendien vervult hun inbreng de krantenpagina's, beoedeld zij mijn TV-scherm.

Begrijp me niet verkeerd: de degelijke joernalisten — die ik daar tegenover stel — zijn geen Uebermensen. Er is immers een verschil tussen machtsbelust denken en carrièrebewust berichtgeving. Dat letterwerkers vaak van controverse blijken te houden, er zelfs een kick van krijgen, doet er niet toe: een student-redakteur mag dromen van een stoel bij de Washington Post of Der Spiegel. Verwerpelijk wordt dit karriërisme pas als de werkelijke pen niet meer door de schrijver wordt gehanteerd. Of, zoals Harold Evans, ex-hoofdredakteur van The Times het formuleerde: "... (ernstige joernalistiek kenmerk zit door) ... het nauwkeurig vastleggen van het gebruik van macht en het aan de kaak stellen van machtsmisbruik".

Dat een goed joernalist voor een zus of zo gekleurd medium werkt mag dus evenmin een beletsel zijn voor eerlijke en kritische verslaggeving. Loyaliteit (voor om het even welke 'goede zaak') kan hier enkel gelden als persoonlijk, niet als joernalistiek motief. Gevolg:

Unieke reproduceermethode

Nooit tevoren in de geschiedenis beschikte men over zoveel informatie. De moderne technologie maakt het mogelijk snel en goedkoop informatie te vermengvuldigen. Pencoprint heeft die trend gevolgd en voor sneldruk de meest geperfectioneerde Xerox-drukmachines in huis gehaald. Pencoprint reproduceert nu nog sneller en voordeliger voor u.

Alle kopieerdrukwerk

Tijdschriften, reisverslagen, facturen, uitnodigingen, cursussen, reclame. Alle kopieerdrukwerk dat u Pencoprint toevertrouwt voldoet aan de eisen die u van kwaliteitswerk verwacht: uitstekende punt-voor-punt weergave, grote verwerkingsmarge, scherpte, beschikbaarheid. Recto-verso levert geen problemen op en verkleint al evenmin. Of drukken op karton of gekleurd papier. Pencoprint zorgt verder voor het vergaren, perforeren, nieten, plakken onder al dan niet bedrukte omslag.

Bliksemsnelle service

Geen risico's om vijf voor twaalf! Pencoprint beschikt over een dubbel machinepark Xerox 9500, eigen fotozetterij, drukkerij (vijf groepen) en een moderne boekbinderij. **Zonder tussenpersonen** en met attente service leveren zij uw werk in een minimum van tijd.

pencoprint pvba

tiensestraat 36
Leuven
tel. 016/22.10.39

'plooiën' is een begrip dat een zichzelf respecterend verslaggever au fond slechts tactisch in daden zal omzetten. Vandaar dat weinig kranten of magazines erin slagen hun echt gedegen joernalisten te behouden: die uitgaven verschijnen te dikwijls onder adagio's. Zoals: 'staatkundige, maatschappelijke en economische belangen'. Of: 'Algemene Studentenraad'. Waarbij de spreuk minder belangrijk is dan wel de lading die ze dekt. Bij The Times was die laatste een combinatie van financiële, politieke en machtsmachinatie. Harold Evans werd zijn ontslag aangeboden.

Aanvankelijk weigerde hij, maar na een lange mijmerwandelende door het St. James's Park dreef volgend argument hem tot de beslissing toch maar op te stappen: "Mijn energie zou niet opgaan aan joernalistiek, maar aan interne politiek, het zoeken van bondgenoten en het wantrouwen van iedere toegestoken hand". VETO heeft dit jaar geen hoofdredakteur, omdat de kandidaat (gesteund door de voltallige redactie) in mei geweigerd werd door de ASR-Stuurgroep.

Wanneer een organisatie zich louter laat leiden door eng-politieke en formele drijfveren riskeert ze de motivatie van haar journalistieke medewerkers te vergiftigen, alle goodwill van de laatste ten spijt. De Australische persmagnaat Murdoch, die 'The Times' en 'The Sunday Times' kocht, bewerkstelligde het ontslag van Evans. Naar aanleiding hiervan schreef Evans nog: "Ik zou voortdurend (moeten onderhandelen), klaar om iedere redactionele beslissing die Murdoch verkoos aan te vechten of onjuist te presenteren, te verdedigen of te rechtvaardigen. Het zou Russische roulette worden. Ik zou de trekker niet meer over durven halen uit angst dat er geen kogel in de kamer zat. Ik vreesde voor mijn eigen karakter en zelfrespect. Ik had gezien wat er gebeurd was met anderen..."

De Algemene Studentenraad streeft een zeer behartigenswaardig doel na: de Democrativering van het Hoger Onderwijs. Jammer genoeg is dit voorlopig blijkbaar geen garantie i.v.m. het Respect voor de Gewone Joernalistiek.

De onder van getekende In Good Times, bad Times verhaalt Harold Evans zijn wedervaren. Het boek verscheen vorige week; in dezelfde week publiceerde het Nederlandse weekblad Vrij Nederland een gedeelte uit het werk onder de titel THE TIMES. Het ontslag van een hoofdredacteur (VN Kleurkatern dd. 5 november 1983).

(vervolg van de voorpagina)

De Vlaamse Volkssportcentrale (VVC) is een vzw gesticht door vertegenwoordigers van drie verschillende instanties. Vooreerst is er het BLOSO — u allen welbekend — als vertegenwoordiger van de Vlaamse gemeenschap. De tweede partner is het openlucht museum van Bokrijk, dat zich al jaren bezighoudt met alles wat maar enigszins te maken heeft met heemkunde.

De laatste uit het rijtje — en dat is interessant — is het ILO (Instituut voor Lichamelijke Opleiding) zelf. JESPERS: "Zowel in de algemene vergadering als in de beheerraad van de vzw is de meerderheid van de leden afkomstig of afgevaardigd van ILO, dus in zekere zin wordt de vzw gesteund door het ILO". Twee handen op één buik?

Voor een kleine organisatie is zo'n kantien natuurlijk interessant, vooral wat betreft de financiële kant van de zaak. Daarbij hebben ze het voordeel dat ze gemakkelijker tot een aktieve aanpak kunnen komen. En plannen in die richting zijn er. JESPERS: "Wij gaan hier bv. in plaats van een afgeleefd zwartwit televisietoestel een kleuren-TV-toestel met video-installatie installeren zodat wij hier sportuitzendingen en tematische avonden kunnen inrichten... maar het is zo dat de VVC dit niet allemaal zelf wil organiseren." Maar eerst zien en daarna geloven, of, met de woorden van MANGELSCHOTS: "De realiteit van de ene kant, en aan de andere kant hypothesen, ge kunt er zoveel opbouwen als ge wilt".

ILO was bijbaan zeer opgetogen over al die plannen en wilde VVC een kans geven. Na een jaar onderhandelen viel dan uiteindelijk de beslissing. MANGELSCHOTS: "... en dan heb ik als ik eind augustus uit vakantie terugkwam een brief op mijn bureel gevonden waarin het algemeen beheer mij heeft gezegd: de zaak ontruimen, zo vlug mogelijk... ik dacht dat het ingesluisd was en plots ligt daar die brief... bovendien was de algemeen beheerder (Tavernier, nvdr.) dan niet

Historie van de sportkantien: Ten titel van louter gedogen...

of moeilijk bereikbaar, ik heb hem sindsdien niet meer gesproken. Wij zijn er dan maar uitgegaan."

De vloer

Toch blijven er nog enkele vragen. Wat gebeurt er met de overnamekosten?

MANGELSCHOTS: "Al wat van waarde is hebben ze overgenomen, dus feitelijk ook het handelsfonds; zij nemen ook ons klénteel over en tot hiertoe is daar inderdaad niets voor vergoed". JESPERS van het VVC ziet het enigszins anders: "ALMA heeft ruim de tijd gehad om de investeringen af te lossen. Wat wel het voorstel van meneer Mangelschots is, is dat er een overname zou zijn van de vloer". Met dit laatste wordt het klénteel dat men dus over de vloer krijgt bedoeld. In commerciële kringen wordt daarbij meestal een bedrag bedoeld bestaande uit ofwel driemaal de jaarlijkse winst die in de zaak geboekt wordt, of éénmaal de jaarmzet.

MANGELSCHOTS: "Aangezien de winst, als men aan een klein beetje gesakrifiseerde prijzen werkt, een relatieve zaak is, leek het mij veel duidelijker om te zeggen: kijk, één jaarmzet, dat is dan ongeveer 2,5 miljoen".

En hier begint het schoentje te wringen. Waar moet dat bedrag vandaan getoverd worden? VVC was duidelijk zijn handen in onschuld. JESPERS: "Maar ik moet u daarbij zeggen: dat is eigenlijk iets dat geregeld wordt of dat zou moeten geregeld worden tussen het UCLOS en de ALMA én dat is ook zo gespecificeerd".

Prof. RENSON: "Daarover (de overnamekwestie, nvdr.) kan ik u echt niet inlichten, want dat gaat boven

mijn hoofd, dat zijn onderhandelingen die bezig zijn tussen de ALMA en, ik denk, het UCLOS en via het vice-rektorat".

Na een tijdje beweert JESPERS echter dat ALMA destijds nooit zo'n overnameprijs betaald heeft. Het feit dat de kantien toen leeg stond doet volgens hem niets terzake. "Trouwens, volgens hem niets terzake. "Trouwens", vervolgt hij, "als er gezegd wordt dat de kantien leegstond, dan zou ik durven zeggen, goed, maar nu stond ze ook drie maanden leeg. Want

licht de twee dames die tot nu toe de kafeteria openhielden. Verscheidene voorstellen zijn gedaan en uiteindelijk heeft ALMA deze mensen zelf laten kiezen. MANGELSCHOTS: "Ik heb gezegd, kijk, ge krijgt de keuze, ofwel zorgen wij voor een vervangende oplossing, ofwel gaat ge vrijwillig naar die mensen (VVC, nvdr.) maar dan heb ik liefst dat ge een definitieve keuze maakt". Een voorstel van de VVC om die mensen op de personeelslijst van de ALMA te houden en 'uit te lenen' aan hen werd niet aanvaard door de

In Louvain-la-Neuve zijn alle Alma's reeds geprivatiseerd. Is het 'geval De Kantien' een teken aan de wand voor de KUL? (foto Rudy Vandamme)

ALMA deed gewoon de deuren dicht! De tijd dat de studenten naar huis gingen".

Is daarmee de kous af? Blijkbaar niet, want sommige belofes staan op papier: onder andere een belofte voor schadeloosstelling ten bedrage van één miljoen, gedaan door prof. Ostyn. MANGELSCHOTS: "Hij is zo onvoorzichtig geweest dat in een brief te schrijven. Maar hij schijnt daar al veel spijt van te hebben, hoor ik dan weer".

Tewerkstelling

De voornaamste slachtoffers zijn wel-

ALMA. Uiteindelijk hebben de betrokken personen voor de ALMA gekozen.

JESPERS: "ALMA is een gevestigd organisme, dat een aantal tientallen of meer mensen aan het werk zet, en het VVC is uiteindelijk een klein organisme, dat — op het eerste zicht althans — minder zekerheid biedt".

De huidige uitbaters heeft dat aanvankelijk wel de nodige problemen bezorgd. De nieuwelingen hadden niet dezelfde routine en bovendien komen ze niet uit de 'branche'. Momenteel zijn er drie mensen onder bedienden-kontrakt vast tewerkgesteld (ze komen

uit de sektor lichamelijke opleiding). Daarbij zijn er nog een vijftal job-studenten. JESPERS: "Dus de tewerkstelling is er zeker op vooruitgegaan". Hij vergeet er wel bij te zeggen dat langere openingstijd ook meer personeel vereist.

Voor ALMA geven die twee ekstra personeelsleden ook problemen. Ze werden in de gewone werking ingeschakeld, maar "het heeft wel tot gevolg dat de tijdelijke werkloosheid in de ALMA tijdelijk verhoogt", aldus MANGELSCHOTS.

En de studenten

Aan de KUL (meer bepaald in het sportkot) wordt blijkbaar een liberale politiek gevoerd. Gezonde bedrijven of deelbedrijven van de gemeenschap (in dit geval de sociale sektor) worden teruggepeeld naar niet-universitaire instanties. Het blijft weliswaar om een v.z.w. gaan. Op de vraag of privé-initiatief in aanmerking zou kunnen komen zegt prof. RENSON dat dat volgens hem niet mag. Hierbij verwees hij ons door naar andere mensen die beter op de hoogte waren van de statuten. De rol die de nauwe band tussen het Instituut voor Lichamelijke Opleiding en de Vlaamse Volkssportcentrale in dit alles heeft gespeeld blijft ondertussen onduidelijk.

Over de vermeende onafhankelijkheid van de ALMA is ook het laatste woord nog niet gezegd. MANGELSCHOTS: "Het is duidelijk dat wij niet onafhankelijk zijn van deze unief. Deze unief zit in onze beheerraad, is eigenaar van de gebouwen, geeft jaarlijks subsidies. Als de unief zegt: ja, kijk, ALMA, we kennen u niet meer, dan is de ALMA morgen failliet, dan is 't gedaan".

Daarbij werd verwezen naar Louvain-la-Neuve waar sinds begin november de restaurants in privé-handen zijn overgegaan. Maar dat is een ander verhaal. Binnen de Leuvense situatie blijkt zoiets momenteel (nog) niet mogelijk. Maar wat als straks blijkt dat de ALMA-prijzen weer eens 'moeten' stijgen — wegens een te groot gat in de begroting; hoe zullen de studenten dan reageren?

Of is de dooddoener 'KRISIS' zo'n redelijk argument geworden om alles te slikken?

Dirk De Naegel

EKONOMIKA'S SMARTLAPPEN T D zwarte lola & golden EARRING

zaal stella VERKOOP: - leden
- kursusdienst
15 november - mercur
INKOMPRIJS: - LEDEN 180-
- VOORVERKOOP 230-
- KASSA 280-

Het beste uit de kringbladen

Het kringblad van Ekonomika

heet 't Winkeliertje, en op de kaft staat vermeld dat men reeds aan de 54ste jaargang nr. 2 toe is. «De schachten en schachtinnetjes hebben de beelden onzer jeugd terug opgeroepen — heimwee doet ons hart verlangen», schrijft praeses Luc in zijn inleidend woordje. Er moet wel iets bijzonders aan de hand zijn met de schachten en schachtinnetjes van Ekonomika, want dit tema wordt in dit kringblad in zijn meest uiteenlopende varianten bespeeld.

Praeses Luc geeft aan het slot nog een mooie visie op de kringwerking die hij beoogt. «Al deze kringactiviteiten zijn slechts geraamte, ruwbouw, onderstel of — zoals de Indische spreuk zegt — bedding van het doel, dat wij ons steeds voor ogen houden: 'van goede mensen gelijkt de vriendschap een rivier: in het begin is die onbetekend, in het midden sterk gewassen. Meer en meer breidt zij zich uit en is zij eenmaal aan het stromen, dan gaat zij nimmermeer terug.»

Daarvoor zijn wij een kring: een kring met onnoembaar veel facetten en verschillende mensen, een permanente uitdaging voor iedereen.»

In zijn verslag voor het Ekonomika-debat omtrent de werkloosheid haalt Jozef van Gelder uit zowel tegen links als rechts. «Wat ik persoonlijk links verwijt is de zwakke economische fundering van hun ideologisch geïnspireerde beleidslijnen. Misschien is er wel een degelijke fundering voorhanden, ik merk er alleszins weinig van.»

De spreker van de 'linkse kant' blijkt het die avond wel goed te doen. «En zo hoorde ik die avond voor de eerste maal iemand van linkse zijde die logische, gefundeerde zaken uit de

doeken deed».

De schrijver hekelde scherp de houding van Prof. Van Rompuy in het debat. «Mij kwam het over als wilde Van Rompuy zeggen: 'Kijk jongens, hier is het vreemde eendje in de bijt, lachen jullie het maar eens goed uit.' Vangelder vraagt op het einde van zijn artikel aan de ekonomika-studenten aandacht te hebben voor het probleem van de werkloosheid. «Het is heel gemakkelijk zo vlug mogelijk diplomaatje te behalen en jobje te vinden en ons voor de rest niets aan te trekken. Maar zoiets maakt je klein, heel klein.»

De schachten hebben het onder-tussen al een paar keren moeten ontgelden. «Theo zei het nog zo schoon en verstaanbaar: 'De drie sch't's van de schachten zijn: ze schotenen, ze schintken, en zijn schotm! Nochtans hadden wij, Praesidium, niet durven verhoppen zo'n schottome schachten over ons te krijgen.» (blz.19)

Er is aandacht voor de 11.11.11-aktie. «Men wil beklemtonen dat de volkeren in de ontwikkelingslanden hun problemen alleen kunnen oplossen als ze een eerlijke kans krijgen om er zelf vanuit hun kulturele eigenheid aan te werken.» (blz. 21) In het kader van het Leuvense project voor Mozambique worden op 8 november in het Handelskot zelfs planjes en wereldproducten verkocht.

Een zekere Stefaan Decron pleegt een artikelje over studiebegeleiding (blz. 28). Uitgaande van de vaststelling dat er inzake de officiële studie-begeleiding, de monitoraten dus, zoveel is gesnoeid geworden, kondigt hij een project aan van studiebegeleiding door ouderejaars. Een boekje zal in de kandidaturen verspreid worden, met allerhande informatie over cursussen, en i.s.m. afgestudeerden worden af-

geschafte monitoraten (o.m. moraal-filosofie) zelf gereorganiseerd. Fel wordt uitgehaald tegen de repetitoren-buro's. «Hoe mooi de (agressieve) reclame van de repetitoren-buro's ook lijkt, binnenskamers heet het devies: hoe kunnen we op een zo gemakkelijk mogelijke wijze, zoveel mogelijk geld afluizen van onschuldige studenten!» (blz. 26)

Inzake de onderwijsproblematiek wordt een enquête aangekondigd over deze tematiek. «In deze enquête vragen we u mening over heel wat dingen. Uit dit onderzoek willen we afleiden wat er veranderd moet worden. Deze resultaten gaan we dan bespreken op de departements- en fakulteitsraad.» (blz. 29)

Ook wordt een werkgroep gestart rond het thema 'Maatschappelijk-etische beleving van het christelijk geloof'. In het kringblad worden een aantal citaten door Van Bladel ter discussie voorgelegd. «Het feit dat wij, heel bepaald in een land als het onze, er terecht wat beschaamd over zijn dat wij te gemakkelijk bepaalde kontingente organisaties of ideologieën voor specifiek katholiek of kristelijk hebben doen doorgaan, betekent niet dat het evangelie en de beleving van ons kristelijk geloof niets met economie, politiek of cultuur, meer bepaald niets met het structurele karakter daarvan te maken zou hebben. Er kan, me dunkt, niet genoeg geïnsteerd worden op het verband dat er bestaat tussen wat het evangelie van ons vraagt en het belang dat we moeten hechten aan onze mogelijke beïnvloeding van de maatschappelijke structuren», aldus Van Bladel.

Vanzwam

Berichten uit de gevangenis:

BIFI: Bijzonder Fictief Interview

BINNENKORT wordt Wapenstilstand, 11 november, gevierd. Logisch nietwaar, als de Eerste Wereldoorlog nooit beëindigd was, had men nu de Derde Wereldoorlog niet succesvol kunnen afwenden door een Afschrikkingstheorie met Aangepast Antwoord (a. positief, b. negatief, c. geen antwoord). Een dag vrijaf dus om thuis weken uitgestelde oorlogjes te voeren.

Of om in cel 65 de muren nog maar 'es te tellen en tot de konklusie te komen dat het er nog altijd vier zijn, met hetzelfde slot op de deur, waartoe VETO-medewerker met zin voor zelfbehoud gedoemd was na strubbelingen met de krijgsauditeur. Hij nam zichzelf een interview af, niet door ons verknippt, want: "Ik ben zelf al geknipt door de kontekst".

Gisteren kreeg ik bezoek van weer zo een lastige maar ditmaal breedlachende reporter, die waarschijnlijk weer voor het studentendblad VERO werkte. Nadat hij aan zijn glas Get-out had genipt, kwam hij los.

"We zouden U, Luc LeSuge, willen catalogeren bij de militaristen of de anti-militaristen, maar we zijn verzeild geraakt in een oneindige polemiek, die nu al meer dan twaalf maanden duurt. We kwamen u daarom maar eens persoonlijk tegen de muur zetten. Ik ben gestuurd door de p.o.p. van Leuven om u te vragen hoe het nu eigenlijk zit. Bent u het of bent u het niet, of bent u niets?"

Ik vroeg hem eerst voorzichtig voor welk ministerie hij werkte. "Voor het ministerie van mysterieuze en onoplosbare binnenlandse zaken!" Ik knikte. "En de p.o.p.?" vroeg ik verder. "De publieke opinie van Leuven", zei hij fier. "We hebben een hoofdkwartier niet ver van Alma II." Er ging bij mij een zoeklicht op. "Hoe zit het", kort maar krachtig, "militarist of antimilitarist?"

Ik dacht na — dit leek wel een verhoor — en antwoordde: "Ik hou niet van -ismen, maar als het dan toch moet, liever een relativist-op-nivo dan een klakkeloze conformist!" (nvdr. 3.15 bis). "Welk is eigenlijk de kleur van uw baart?" vroeg hij vervolgens, "zwart, geel of rood?" "Mijn muis is zwart", antwoordde ik, niet zonder trots. "Dan bent u dus een anarchist", zei hij. Het leek me dat zijn interviewstijl eerder die van p.o.p. dan die van VERO was. "Neen", zei ik, "ik ben soldaat, ik ben gewoon piot."

Hij begon verstandiger vragen te stellen: "Maar dat is dan toch in tegenspraak met uw vorige uitspraak, 3.15 bis." De arme jongen was blijkbaar de cursusnummering nog niet ontgroeid. "Inderdaad", gaf ik toe, "een intellectueel soldaat is een contradictio in terminis, dat is zoveel zeggen als thinktank." Bij het horen van dat laatste woord begon hij te glunderen. "En thinktank, dat klinkt nogal explosief, tenzij... tj, tenzij men het ontstekingsmechanisme verwijderd", vervolgde ik. Hij keek me met grote ogen aan, maar herpakte zich plots: "Ja, maar bij de kruisraketten is dat ook niet zo simpel", mompelde hij op zijn beurt! "Euhm, ik wil nog even terugkomen op die fameuze 3.15 bis." Hij leek wel op een vroegere prof van me, die ook altijd terugviel op zijn bekende sleutelformule: het hete hangijzer uit zijn cursus zo dik als een telefoonboek!

Relativiteit

"Wat bedoelt u met relativiteit?" Ik lichte toe. "Wel, de zwaarte van een zaak of laten we zeggen de bureau-

[Foto Wim Verheul]

kratische traagheidsmassa is afhankelijk van zijn verplaatsingssnelheid." Hij fronste weer zijn wenkbrauwen. "Verplaatsingssnelheid hangt nauw samen met beschikbare ruimte én beschikbare tijd binnen het sociologisch referentiekader." Hij slikte. "Begrijpt u dat?" vroeg ik hem weer. Hij knikte. "Geef me eens een voorbeeld als bewijs dat u het snapt." Als hij prof speelt, mag ik dat ook, knipperde het in mijn hoofd. Hoewel hij was de interviewer, ik: de beklagde. "Wel," zei hij glunderend, "Hoe minder tijd des te harder ik moet blokken, hoe kleiner de ruimte, hoe groter de studiedruk." "Als u het dan toch over die boeg gooit", voegde ik eraan toe, "laten we dan samen de wet van Le Chatelier eraan toevoegen. De druk hangt ook nog samen met de toename van de temperatuur (nvdr.

pV = nRT). "Dus bent u vóór de paasexamens", was zijn conclusie. "Neen", gaf ik toe, "ik sluit mij aan bij het standpunt van de studentepsycholoog Despreuw". Hiermee beschouwde hij dat item duidelijk als afgesloten.

"Waar waren we gebleven?", en hij begon te bladeren in zijn bloeute. "Bij de wet van Lepetitcheateu", insinuerde ik snel. "Wat denkt u, zouden ze dat Recruterings- en Selectiecentrum voor miliciens niet beter albreken?"

"Dat zal niet lang meer duren", knikte ik.

"Toch niet een beetje anarchist of anti-militarist?" en hij keek me door smalle spleetjes aan.

"Toch niet. Ze bouwen er een nieuw te Neder-Over-Heembeek, naast de afdeling Nieuw-Psichiatrie van het

Militair Hospitaal." Ik zweeg even en keek hem aan. Zijn gelaatsuitdrukking was nauwelijks veranderd. "De Chinezen en de Russen zouden waarschijnlijk nog beter afgelegen worden door een beroepsleger dan door cohortes miliciens. Trouwens, sommige miliciens geven alleen maar moeilijkheden. Nu loopt men steeds het gevaar dat die gaan spelen met dat dual-key system. Uit verveling! Daarom zullen ze gedoemd blijven tot noodzakelijke doch vervlakkende karweien."

"Wat dan weer hun frustratietolerantie verlaagt", bevestigde hij op zijn beurt, "en zo zitten we al snel in een sukkelstraatje zonder einde".

"Ja", vervolgde ik triest, "dat dual key system kan nog aanleiding geven tot vele interne moeilijkheden met buitenlandse consequenties. Het is ook maar beter, vermoed ik, dat ze

ook die knop maar snel doorhakken zoals de Engelsen deden, die hebben trouwens ook een afgesplists beroepsleger!"

"Nog een vraagje. Bent u pro of contra?" en hij keek moeilijk en afwachtend.

"Ik ben pro positieve creativiteit en contra defaïtistische spiralen", pikte ik in.

"Neen, ik bedoel bent u voor of tegen de bom!"

"Daarvoor wens ik terug te vallen op 3.15 bis. De relativiteitstheorie geldt namelijk ook in crisis- en limietgevallen zowel bij de convergenties naar nul als de divergenties naar oneindig".

"Dus ook hier blijft u vasthouden aan de relativiteitstheorie", en hij trok een streep met zijn fluorescerende stift door 3.15 bis.

De wet is hard

"Bepaalde tegenstanders van de pacifistische beweging vallen zo vaak terug op de destabilisatietheorie", kaatste ik het balletje terug.

"Toch bleek dat zelfs Einstein na de eerste proefneming met de bom spijt kreeg over die wet", probeerde hij nog.

"Ik blijf consequent bij mijn standpunt, want", zo voegde ik er dogmatisch aan toe, "zelfs de krijgsauditeur zegt steeds DE WET IS HARD, MAAR HET IS DE WET."

Hij zocht een responsieve synthese. "Dus als ik het goed begrepen heb bent u ook geen pacifist?"

"Misschien", antwoordde ik, "wie gelooft in zijn zaak die blijft er voor vechten en dat is dan ook de oplossing voor elk motivaatieprobleem bij elke crisis-situatie op elk nivo."

"Nog een klein formaliteetje tenslotte: zweert u dat u de waarheid hebt gesproken?"

"Vero!" antwoordde ik. De deur klikte opnieuw.

De journalist spoedde zich als een kruisraket op zijn grasgroene bromvlieg naar de redactie. Dit diende gepubliceerd vóór Wapenstilstand.

'LuDs'

Sun Ra and Arkestra:

"They try to fool you, I've got to school you"

Als het cirkus-publiek dan eindelijk toch de zitplaatsen heeft weten te bemachtigen waarop het aasde, maar waarvoor het liever geen peperdure tickets betaalde, verschijnen ze, de 18 musiciens in kleurrijke gewaden, om hun plaats in te nemen op de rode plastic stoelen, type makro-inafslag. Bijna gelijktijdig hiermee zet het oerwoud in, ondefinieerbare klop-, roffel-, fluit- en schuifgeluiden, die van ergens — ik kan vanop mijn plaats de herkomst niet precies waarnemen — opborrelen en zich in de zaal verspreiden. Het geluid zwelt aan, saksofoons op synthesizer laten een gelooi horen dat langzamerhand meer en meer op het wild getrompetter van een kudde opgejaarde olifanten gaat lijken. Een mystiek aandoend figuur gaat met trommelstokken als een kromstaf een stuk boomstam te lijf, en even daarna valt het licht op de aangekondigde...

Sun Ra, volgens de affiche een stuk XXste eeuwse mythologie, als een schonkige dame met veel glitter en een zware hoornen bril in plastic getooid, zich voortploegend tussen de rijen stoelkanten op hun plastic stoelen... Een ietwat modern geconcipeerde

bandleider dus, die niettemin bijwijken puik pianospel laat horen. Dat Sun Ra ons een boodschap te verkondigen heeft, wordt gauw duidelijk gemaakt. De rode draad die doorheen de zwarte Amerikaanse muziek loopt, wordt bijgeleurd tot een rode looper, waarover opperpriester Run Ra ons zal voorgaan: over gospel, ragtime, New Orleans, swing, bebop en zelfs freejazz... naar zijn koninkrijk in de rimboe. Het publiek reageert niet eens verrast als Sun Ra aan de piano een aantal oude standards inzet, het orkest daarop in de opeenvolgende jazzstijlen het thema overneemt. Bij het einde van het eerste gedeelte is iedereen, Sun Ra, muzikanten en dansers, in een idioot aandoende rondedans verzeild geraakt: het is een rituele uitdrukking van de zwarte levensvreugde, begrijp ik. Ze zijn reeds een tiental minuten bezig, als het tot me doordringt wat ze aan het zingen zijn: "They try to fool you / I've got to school you / About jazz!" Het is een blank publiek, veelal jazz-freaks vermoed ik, en de mensen op het podium zijn op enkele uitzonderingen na zwart.

Didactische jam-session

Het tweede gedeelte verloopt anders. Het publiek heeft de boodschap van het eerste gedeelte al niet gevat. Als de 'grote sterren' geïntroduceerd worden, gaat Sun Ra echter duidelijk niet met de sympathie van het publiek lopen. Neen, Lester Bowie, Archie Shepp en Don Sherry zijn de favorieten van de avond, en bij het binnen-

komen van de opnieuw verklede Sun Ra klinkt hier en daar ahoe-geroep. De sterren krijgen ieder hun beurt voor een stukje solo, Archie Shepp op tenor sax, Richard David op bass, Don Sherry en Lester Bowie op trompet, Philly Joe Jones en Don Moye op de drums. Heel even is er een interessant duet tussen de trompettisten Cherry en Bowie, maar daarmee is het afgelopen. Als Sun Ra zelf aan de piano gaat zitten en zijn didactische eksposee van het eerste gedeelte wil overdoen, loopt het uit de hand. Sun Ra en de twee saksofonisten van zijn eigen groep (John Gilmore en Marshall Allen) zijn toonaangevend, Archie Shepp zit er wat verloren bij, Don Cherry verlaat halverwege het podium en wordt zelfs niet meer voorgesteld bij het einde van het konsert.

Wie er zich blijkbaar nog wel goed thuisvoelt is Lester Bowie, in zijn witte labojas rondspringend... Het is duidelijk dat Sun Ra ook deze groep vast in de hand wil houden. Sommigen muzikanten van zijn eigen groep die vanachter het gordijn te voorschijn komen om de jam-session te vervolgen, worden teruggestuurd.

Navelstaren

Er komt geen kabaal van, maar het applaus is bij afloop toch maar lauw. Een bij momenten grappige percussie-battle als bis-nummer, bijna een half uur durend, tussen Don Moye en Philly Joe Jones en een drummer uit de

groep van Sun Ra, kan de sfeer niet meer herstellen.

Wat trompettist Don Cherry heeft doen wgelopen was niet zo meteen duidelijk. Het illustreert misschien de kloof tussen deze uiterst gevoelige solist, die reeds vroeg na zijn periode met Ornette Coleman een eigen met geFREEK van sommige anderen. Met recht kan men hem als één der interessantste figuren van het hedendaagse jazz-gebeuren beschouwen. Al wie hem dit jaar bezig hoorde op zijn toernee met drummer Ed Blackwell, o.a. ook te Brussel (Sint-Pieters-Woluwe), hoeft het niet te verwonderen dat hij in het gezelschap van deze avond niet schijnt te aarden. Zijn nerveuze maar zeer broze en zelfs melodieuze stijl — en parel van een LP in dit verband is *El Corazon* (ECM, 1982) van Don Cherry en Ed Blackwell — staat in schril contrast met het in hoofdzaak a-melodische groen van de free-beweging, waarin vrijheid van structuur en ritme de melodieviteit vaak volledig verdringt. Dat Don Cherry niet de figuur is om bij het aantonen van de -zwarte- wortels van de -jazz te blijven stilstaan, is reeds meermalen duidelijk geworden. Hoewel dat spijtig genoeg deze avond niet duidelijk werd, is hij veeleer iemand die integrerend verder evolueert, 'zwarte' ritmicititeit, toon- en harmonieconcepten combinerend met 'blanke' melodieviteit.

Wilfried Allaerts

Naast Bunuels overbekende, uitstekende sadomachoprent *Belle de Jour* (1967) prijkt een wellicht even bekende, maar bijna onvertoonde film op de affiche van één van Leuven's 16 mm-klubs. Michelangelo Antonioni's *Il Mistero di Oberwald*, dus, een première voor de stad der Pietermannen (Kieketretters? Maneblussers?). Kwaadaardige tongen beweren dat een bespreking van een Antonioni-film onvermijdelijk tot verbale onzin moet leiden, daar zijn films thematisch niet te vulgariseren vallen en slechts de filmtechnische kant de moeite van het analyseren loont. Quod est te bewijzen.

Antonioni is — het verbaast geen Belgische kat — regisseur én Italiaan, en daar houdt ongeveer alle gelijkens met zijn spaghetti-kollega's op. Hoe wel reeds in 'het vak' sinds de nadagen van de neo-realistische populistische films — hij debuteerde in 1951 met het weinig succes opstijgende *Cronaca di un Amore*, blinken zijn films uit door een volslagen desinteresse voor de klassieke thema's van de 'nieuwe' Italiaanse film: politieke en sociale wantoestanden, het Duce-trauma (of Duce-nostalgie?), het mafiosoprobleem, bitere fietsen en rijststiefel, bovenal, het economisch en geestelijk onevenwicht tussen Noord en Zuid. Antonioni staat mijlver van het kollektivistisch geloof van de Taviani's, het sociaal engagement van Rost. Petri of Scola, het barokke kultuurpessimisme van Ferreri of de epaterende obsessie van Cavani. Slechts in het aristocratische levensgevoel van de latere Visconti valt een raakpunt te bespeuren, met dien verstande dat Antonioni veel minder Wagneriaans gekweld, integendeel, eerder Brits *undercooled* filmt. Oh maar te zeggen dat de Milaneses Antonioni zijn blik niet zo zeer op zijn Italiaanse laars werpt dan wel op de zwart-wit zoekende grijze cellen van de beruchte Uomo del Mondo.

Al meer dan dertig jaar bespeelt Antonioni, grof gesteld, éénzelfde thema: de problematiek van de sceptische intellectueel, veel eerder een innerlijk psychologische aangelegenheid dan akute, praktische conflicten. Sommigen noemen dat lusk-probleem.

Geen verrassingen in Buchenwald, maar...

Miserie bij Oberwald?

Vandaar dat Antonioni vaak — niet onterecht — gestigmatiseerd wordt als *high-brown*, ongeïnteresseerd (eventueel oninteressant) hermetikus. Zijn personages leven immers in een sfeer van emotionele onzekerheid, zoeken, maar niet al te fanatiek, naar een labiek evenwicht tussen de irrationaliteit van de gevoelswereld en 'een' rationeel zekerheidsmodel. Echter, als registrator van de gevoelsarmoede in een geïndustrialiseerde samenleving, kreeft hij geen getormenteerde Hamlet-figuren, maar koude kikkers, die eenzelfde vorm van schaamte ontwikkelen bij het — akcidenteel — uiten van een emotie dan nudisten bij de aanblik van een *holhoed*. Antonioni's personages neuken niet, nee, zij bedrijven beleeft de seksuele daad, begeleid door afstandelijke (Floyd of Orc Mans) muziek, in slow-motion, omgeven door spiegels, eender hoe, maar niet steunend en kreunend, zoals U dat gewend bent. Denk maar aan de beruchte scènes uit *Zabriskie Point* (1970) of *Identificazione di una Donna* (1981). Antonioni's intellectuelen sterven niet in schoonheid (cfr. *Professione: Reporter* (1975), maar met stijl,

zonder bloed en — lange — afscheidsmomologen. Daar Antonioni veelal niet erg hoog oploopt met de waarde van de individuele tweepoort, gebeurt het meer dan eens in zijn films dat de geschetste figuren ondergeschikt worden aan fotografische compositie. Antonioni's mogelijke zwakte is dan niet het cerebrale gebral van een Röhmer, maar een esthetisering die, door de continue iteratie van dat éne tema, makkelijk zelf tot tema (ver)wordt.

Vitale Vitte en Vulgaire Video?

Het zal nu wel duidelijk wezen wat Antonioni juist met *Il Mistero di Oberwald*, een verfilmings-remake van een Cocteau-stuk beoogde. Zoals steeds vraagt, wat zeggen we, sméekt een remake om nieuwe aksentueringen, om de bekendheid van de toeschouwer met het narratieve verloop te verdoezelen: in de *Postman* van Refelson betekent dat erotiseren, Carpenters *The Thing* is een oefening in special (horror)effects, Cocteau's werk is voor Antonioni — ons inziens — niet meer dan een voorwendsel, een noodzakelijke 'basistek' voor een filmische stijl oefening met video. U hoeft het er uiteraard niet mee eens te zijn, maar *Il Mistero* lijkt blijkbaar, net zoals Coppola's video-huiswerk,

One from the Heart (1982), onder dezelfde schraalheid van een regisseurs-desinteresse voor het basisgegeven. Logisch dus dat een formalist als Antonioni één van de eerste filmcineasten is om met video-effecten te experimenteren.

Teeluststellend aan de film is echter, dat het 'eksperiment' zeer beperkt van opzet is en, wat min of meer of hetzelfde neerkomt, het videomatische in de film reduceert tot onfunctioneel (?) kleurgebruik.

Persoonlijk, moet toegegeven worden, hebben we de film op de beeldbuis bekeken, waar Antonioni's karige videogebruik weinig opvalt in vergelijking met de miriaden elektronische nieuwigheden die ons dagelijks in het hoofd geslingerd worden. Waarschijnlijk komen bedoelde effecten veel beter tot hun recht op het bioskop-scherm — en dan eigenlijk *lieft* op 35 mm — wat de waardering voor de film alleen maar de hoogte kan injagen. Toch valt het moeilijk om in deze film — ons, inziens verre van Antonioni's beste, eerder op het nivo van *Il Deserte Rosso* (1964), die 'baanbreker' te zien die sommige cinefielen en critici ervan maken. Nogmaals, het basisgegeven is teveel Weste Land, en de sterke akteprestatie van Monica Vitti alleen — door Antonioni na zoveel jaren nog eens uit de ijskast

Golden Earring in Leuven

Na enkele jaren in de garage en voor een plaatselijk publiek gespeeld te hebben brachten de 'Golden Earrings' in de zomer van '65 hun eerste single uit. Met de singles 'That day' en 'Daddy, buy me a girl' verworven ze in Nederland een grote aanhang. Er volgen een aantal personeelswisselingen, en in '65 en '67 wordt een LP uitgebracht (resp. 'Just Earrings' en 'Winter Harvest'). In '68 scooren ze hun eerste nummer één hit met 'Dong-Dong-Diki-Digi-Dong-Dong', er worden pogingen ondernomen om Duitsland te veroveren. Na de LP uit '68 'Miracle Mirror' maken de Earrings een succesvolle toernee door de USA, laten de 's' uit hun groepsnaam weg en gooien nog twee LP's op de markt, 'On the double' en 'Eight miles high'. Na nog enkele afvloeiingen en personeelswijzigingen en een paar hits mag 'Golden Earring' het voorprogramma van de Who verzorgen, en met hun single 'Radar Love' bereiken ze niet alleen de eerste plaats in de Nederlandse hitlijsten, maar ook hoge noteringen in Engeland en de USA. De LP 'Moontan' haalt zelfs goud in de USA, en er volgt een tweede, eveneens succesvolle toernee. Daarna slaan de personeelswijzigingen weer toe, en dat heeft zijn invloed op de sound van de groep. Met een live-elpee in '77 bewijzen ze echter nog steeds Nederlands belangrijkste rockgroep te zijn. Er volgen nog een studio en live elpee. Daarna veranderen ze van platenmaatschappij en brengen een nieuwe single uit met een leuke video-film erbij. Hun laatste LP draagt de welluidende naam 'Cut'. Ze verscheen begin september '82.

En de jongens komen het hier allemaal in Leuven nog eens overdoen op Ekonomika's smartlappen-TD, in zaal Stella op 15 november. Zwarte Lola verzorgt het voorprogramma. Leden betalen 180 fr., voorverkoop 230 fr., kassa 280 fr. Voorop in de kursdienst, Merkuur.

gehaald — compenseert dat niet. *Il Mistero di Oberwald* blijft echter, voor diegenen die het in de film niet steeds op een schotelje gepresenteerd willen krijgen, een must. Al vraag ik me af of voorgaande zin niet geïnterpreteerd mag worden als het obligate stukje publiekslokker. Afijn, U ziet maar.

De film is te bekijken in Auditorium Vesalius op dinsdag 15 november (org. FILMM).

Mark Eelen

Poolse Newspeak...

Iets te hard van stapel gelopen... Vorige week meldden wij (dan nog wel op de voorpagina) dat wij een serie van drie bijdragen zouden plegen over Polen, op basis van een aantal ooggetuigenverslagen, en een interview met Poolse studenten, op visite in België. Dat interview hielden wij twee weken geleden op zondag. Onze reporter ter plaatse, Peter Moors, stootte echter op een muur van officiële mededelingen.

De Poolse studenten lieten we achterkant van hun tong niet zien, en wat zij vertelden was weinig meer dan wat gelijk welke Poolse officiële instantie ons verteld zou hebben. Hij probeerde er nog het beste van te maken, maar uiteindelijk achtte de redactie het weinig relevant om de lezer te vervelen met een interview in deze stijl.

(De Poolse studenten hebben al uitgelegd dat het in Polen lang zo slecht niet gaat met de economie als wij wel denken, en dat er zelfs een ambitieus hervormingsprogramma, te beginnen bij de landbouw, op stapel staat.)

Veto: Waarom precies de landbouw? Wordt Polen een boerenstaat?

Tijdens de jaren '70 primeerde in de Poolse economische politiek de ambitie om zo vlug mogelijk de technologische kloof met het Westen te overbruggen. De prioriteit werd volledig gegeven aan de ontwikkeling van de zware industrie. Hierbij vergat men echter rekening te houden met de situatie van de gewone man: de verminderde aandacht voor de landbouw bracht namelijk een aantal

ernstige problemen in de voedselvoorziening met zich mee.

Wat zich vertaalde in massale ontevredenheid, stakingen, en uiteindelijk in de oprichting van Solidariteit?

Inderdaad. Men moet hier echter voor ogen houden dat de Solidariteitbeweging uit twee delen bestond: Solidariteit was immers verdeeld tussen enerzijds een basis van stakende arbeiders die ontevreden waren over de economische situatie en belangrijke economische veranderingen eisten, en anderzijds de leiders van Solidariteit die in de eerste plaats politieke hervormingen nastreefden.

Het is duidelijk dat Solidariteit eens sterk destabiliserend effect op de Poolse economie heeft gehad. Toch zaten er ook positieve kanten aan vast. Zo effende Solidariteit bijvoorbeeld de weg voor de economische hervormingen die nu doorgevoerd worden. Het zal ongetwijfeld nog jaren duren vooraleer deze hervormingen werkelijk vruchten zullen afwerpen, maar er zijn nu toch reeds bepaalde resultaten, zoals de stijgende produktie, die erop wijzen dat we op de goede weg zijn.

Dit interview zat duidelijk niet op die weg. Men kon evengoed de verklaringen van de woordvoerder van de Poolse regering overnemen. Jammer, maar de Poolse studenten krijgen blijkbaar ook niet zomaar een gratis reisje door Europa aangeboden door hun regering. Dat we ernstige twijfels hebben of alle Polen er zo over denken, kan je wel lezen in de bijdrage over de Pewex-shops en een aflevering over enkele weken van een Leuven's student die uitgenodigd was door een Poolse studentenvereniging.

Uw Super GB biedt u alle dagen verse vis met vakkundige bediening!

Opening 18.11.1983

maandag	VERS
dinsdag	VERS
woensdag	VERS
donderdag	VERS
vrijdag	VERS
zaterdag	VERS

Kom vlug kennismaken met onze afdeling verse vis

super GB

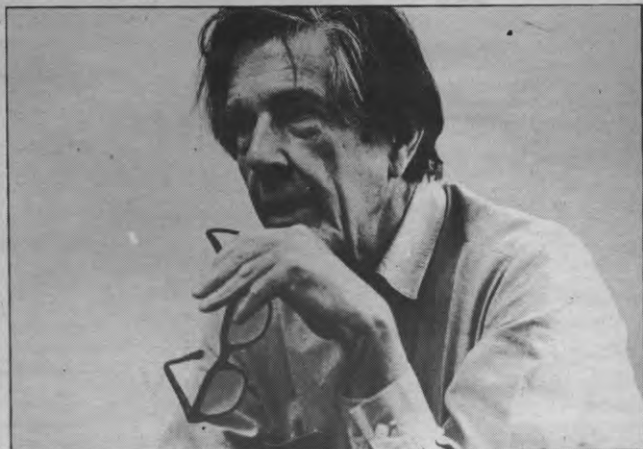
Tervuursevest 113 Heverlee

en breng deze bon mee

Geldig tot 3.12.83 in uw Supermarkt GB Heverlee bij aankoop van verse vis met bediening, voor een bedrag van 100 F of meer. 1 bon per klant.

(ADVERTENTIE)

John Cage: "Wat zullen we doen? Paddestoelen plukken of schaakspelen?"

Do you play chess? vraagt John Cage. Zijn hotelkamer is klein; het tweepersoonsbed laat nog niet genoeg plaats voor een schrijftafeltje en vier stoelen. Eén van ons kan schaken. Cage haalt het bord, en zet de stukken klaar. I'm not a very good player, beweert hij. Is this for the university? Cage praat traag, en stil. Nadenkend. Soms lacht hij, uitbundig dan.

Het is vrijdag, 21 oktober, 17.00 u., in een hotel in de Naamesstraat. Eerst een babbel over het wezen van Veto. "You can have a chair if you want". Een poging het interview te beginnen met aansprektitel "Mister Cage" wordt weggelaten.

Je hebt beweerd dat je beïnvloed bent door Ives, Cowell, Varèse, Satie... Hoe zie je die invloeden nu?

Bij Varèse hield ik van het gebruik van ruis. Ik ging niet akkoord met de indeling van het geluid in ruis en muzikale klanken. Ik hield gewoon van geluid. Hij sprak van muziek als 'organised sound'. Ik sprak over muziek als 'organisation of sound'. En omdat zijn definitie maar twee woorden bevatte, en de mijne drie, denk ik dat de zijne beter is. Satie, dat ligt nogal irrationeel. Ik hield gewoon van zijn muziek.

Je hebt ooit een stuk naar hem geschreven.

Ja, een "Imitation" van Socrate, voor orkest, viool en piano. Ik maakte ook een bewerking van de Socrate voor twee piano's. — Hé, is dat geen interessant geluid? Ik denk dat het de centrale verwarming is. Wat denken jullie?

Diskussie. "Als je van geluiden houdt, moet dit wel een zeer interessante kamer zijn." Of is het een kraan die lekt?

Ik hield vooral van de stukken van Ives zonder Amerikaanse melodieën. Zijn muziek geeft het effect van... verloren te zijn, verloren in de klanken, een heel kompleks effect. Nu hou ik ook van zijn Amerikaanse stukken. Mijn Roaratorio (cfr. Veto vorige week) is een beetje Ivesiaans. Je hebt je loper verschoven?

In '37 zei Cage: "I believe that the use of noise to make music will continue and increase until we reach a music produced through the aid of electrical instruments (...)" Zuiver elektronische werken heeft hij zeer weinig geschreven. Cage: "It's because the young people are doing it so well."

Luister je soms naar muziek?

Ik luister meestal niet naar muziek. In mijn vrije tijd werk ik meestal. Als ik dan toch naar een concert ga, kies ik iets dat ik nog nooit gehoord heb. En bij repetities, dan hoor ik ook muziek. Ik luister nooit naar platen, wel naar geluiden.

Ben je geïnteresseerd in de manier waarop anderen je werk uitvoeren?

Soms moet ik wel luisteren. Soms is het goed, soms niet zo goed.

De objectiviteit

Je componeert met toevalsmethodes. Toch stel je strikte eisen aan de uitvoerder en onderneemt je de stukken.

Met de toevalsmethodes heb ik de verantwoordelijkheid keuzes te maken veranderd in de verantwoordelijkheid vragen te stellen Omdat de toevalsmethodes niet werken zonder dat ik specifieke vragen stel. En de vragen zijn van mij, dus ik ondertekent de stukken. Toeval is een zeer strikte discipline. Ik maak er gebruik van om de klank van mijn eigen voorkeur te bevrigen. En zo kan ik open staan voor dingen die buiten mijn smaak vallen.

Wat vind je van reacties van het publiek, zoals het gelach gisteravond bij Interspersion?

Niet het hele publiek lachte, het was maar een kleine groep, helemaal bovenaan. Waren het studenten? Het gelach klonk eerder vrouwelijk dan mannelijk, is het niet? Neen, ik denk dat ze gewoonweg onervaren waren. Ze waren dus verrast. In feite is het stuk heel poetisch. Het klinkt naar krekels en dingen die je buiten hoort op een zomeravond. Maar de mensen die lachten realiseerden dat niet.

Gisteravond heb je ook een stuk van jezelf gespeeld. Het was zeer stil...

Dat werk heet 'Instances of Silence'. Het bestaat uit geluiden die ik ergens opmerkte, maar zelf niet maakte. Bijvoorbeeld, als we nu een opname zouden maken, van wat we hier in de kamer horen, van het verkeer buiten, niet ons gesprek, dan zou ik dat in zo'n stuk inwerken. Enkel het geluid. Dus... ja, er is geen enkele reden om dat luid te spelen. De twee geluiden, in het begin, die zijn van Porto Rico. Het is de wind die door 'Venetian blinds' waait. Weet je wat dat is? In Porto Rico is het vrij warm en de architectuur is er zo dat de wind door het huis waait, en dan doen de Venetian blinds brrrr...

Ik zou bijna zeggen: "daartegenover" wordt jouw muziek meestal uitgevoerd in steriele zalen, volledig afgeschermd tegen 'storende' geluiden.

In de Verenigde Staten, in New York bestaan meer en meer plaatsen waar muziek opgevoerd wordt, en waar je het verkeer kan horen. Daar hou ik van, het is heel interessant. The Kitchen, bijvoorbeeld. Het verkeer, de vrachtwagens rijden daar voorbij en je hoort het. In de meeste zalen is er op dat gebied wel een kontradiktie... Maar dat speelt in feite geen rol... je moest dat aan de unief leren: zonder kontradiktie kan je niet leven.

Je naam wordt regelmatig gebruikt als referentie. Bijna iedereen beweert zich op jou te baseren.

Toen ik jong was, kon je twee dingen doen: je kon Schoenberg volgen, je kon Stravinsky volgen. Nu is de situatie veranderd, onder andere omdat ik zoveel verschillende dingen gedaan heb. Ik heb wel grenzen verlegd, maar anderen zijn nog verder gegaan, en misschien voelen ze zich daarom verwant. Zoals de minimalisten. Ik schreef een stuk in het midden van de jaren '40 — ik ben de naam nu vergeten — en dat was zeer repetitief. Het duurde meer dan een uur. Het is nog niet op plaat gezet.

Wat denk je van je eigen mystifikatie?

Ik moet daar geen aandacht aan besteden. Ik negeer het gewoon. Men mystificeert mij omdat ik zo oud ben. Ik ging ooit naar een lezing van Thoreau. Er waren welgeteld drie mensen komen luisteren. Omdat hij stierf op zijn 44. Hij publiceerde een boek, niemand kocht het. De uitgever schreef naar hem, wat moet ik met al die boeken aanvangen? Thoreau liet ze naar hem opsturen, kocht een kist en legde daar alle boeken in. En die dag schreef hij in zijn dagboek: 'Ik vind het zo fijn dat-niemand geïnteresseerd is in wat ik doe. Want dan kan ik rustig voortdoen met wat ik bezig ben.' Mijn situatie is eigenlijk net hetzelfde, ik zou moeten zeggen: 'Ik ben zo blij te weten dat iedereen — laat ons zeggen veel mensen geïnteresseerd zijn in wat ik doe. Want dan kan ik voortgaan met wat ik bezig ben.'

De ervaring

Worden de muren die jij hebt neergehaald niet terug opgericht?

Dat is mogelijk, ik ben er niet zeker van. Het is zeer interessant dat er iets nieuws is aan de

repetitive muziek. Er is iets nieuws tegenover de muziek van vroeger, de populaire muziek. Ik heb het niet over jazz en zo, maar de populaire klassieke muziek. Vergelijk de Willem Tell Overture met Philip Glass, dat verschilt heel wat. Waarom zouden we altijd dezelfde muziek maken? Satie heeft iets prachtigs gezegd over musique d'ameublement; het zijn gewoon trillingen. Zo'n houding tegenover muziek zou wat meer opgang moeten maken.

Voor Roaratorio heb je de wereld rondgereisd voor geluiden, o.a. uit Spa en Waterloo, uit alle plaatsen die in Finnigans Wake vernoemd worden.

Het was me niet te doen om iets dat verstaan zou worden, wel om iets dat ervaren zou worden. Finnigans Wake versta ik ook niet, ik kan het wel ervaren.

Het is dus ook niet belangrijk dat het publiek bv. je structuur herkent.

Neen. Het is niet belangrijk dat ze het verstaan, het is louter een ervaring. Het is het tegenovergestelde van onze opleiding: die draait rond verstandelijk verstaan en niet rond ervaring. Zo moet je wachten tot je afgestudeerd bent eer je ervaring kan opdoen.

Eenzijds is je muziek gebaseerd op alledaagse geluiden. Anderzijds is jou werk maar door een aantal enkelingen uitvoerbaar.

Ja, ik heb een aantal vrienden, echt goeie muzikanten. En die hebben er geen enkel probleem mee. Soms schrijf ik muziek in opdracht, dus voor uitvoerders die ik niet ken. En dat is dan meestal eenvoudige muziek. Want mensen in orkesten en zo zijn meestal niet echt geïnteresseerd in muziek. Enkel in hun brood verdienen. Ik denk dat we klaar zijn voor een aantal fundamentele veranderingen.

John Cage is vrij bekend om zijn muzikale toepassing van politieke ideeën. Anarchist, beïnvloed door het Maoïsme — ook op de avonden in Leuven droeg hij zijn Mao-vestje. Op de plaat 'Music before revolution' staat een interview met hem, over de politieke aspecten in zijn muziek, vooral in verband met de chinese kulturele revolutie. De revolutie is iets dat overal moet gebeuren. Een komposit kan enkel maar het publiek attent maken op het wezen van de geluiden uit de omgeving. Cage is bewonderaar van Duchamp, Thoreau; zijn religieus denken gaat in de richting van Zen en Taoïsme. Een steekproef: zou hij in bepaalde landen weigeren op te treden om politieke redenen?

(vervolg op pagina 7)

ROCKY

zweven als fred astaire
en ginger rogers,
bewegen als travolta en
olivia newton john...
dat kun je leren.

op maandag 14/11, woensdag 16/11,
donderdag 17/11 start **dansstudio
rocky** zijn nieuwe cursus:
boogie, swing, en rock 'n roll

lessen : ma 21.30 tot 22.30 u.
wo 19.30 tot 20.30 u.
do 20.30 tot 21.30 u.

prijs : 900 fr. voor 9 lessen
inschrijving 1 uur vòòr de eerste les

ROCKY STAAT GRATIS TER BESCHIKING
VOOR FUIVEN EN T.D.'s

DANSSTUDIO ROCKY parijsstraat 11
3000 Leuven. 016/23 16 98 - 23 63 88.
De eerste stap is de moeilijkste.

John Cage-interview

(vervolg van pagina 6)

Nee, dat denk ik niet. Ik denk... ik denk niet meer dat politiek een ernstige zaak is. De echte problemen zijn mondiale problemen, ze omvatten alle landen. Politiek, vertrekkend vanuit naties, maakt net een scheiding tussen de landen, en dat is niet wat we moeten aangeklaagd worden. We leven in de hele wereld. Ik ben nieuwsgierig, want voor de eerste keer in mijn leven ga ik naar Calcutta (voor een televisie-project met Nam June Paik en Merce Cunningham, nvdr.) Iedereen zegt dat Calcutta de verschrikkelijkste plaats in de wereld is. Niet enkel omwille van de sanitaire situatie, maar ook de kloof tussen arm en rijk. Ik vind niet dat dat zo goed is, maar ik ben wel zeer benieuwd. Die strek is een bron van een hele cultuur, ik denk o.a. aan Sri Ramakrishna die daar leefde.

De idee

Ik denk dat alle politiek verkeerd is. Ik stem niet, ik wil niets te maken hebben met de Amerikaanse politiek. Bij de volgende presidentsverkiezingen, binnenkort, maken we een goede kans twee filmsterren en één astronaut als kandidaten te hebben. Dat toont aan dat de democratie tot een vrij laag nivo gezonken is. Wat we nodig hebben is intelligentie. Dat hebben we allemaal, maar we verkiezen ze niet te gebruiken.

Het schaaftspel is afgelopen. Veto is maat gezet. Cage wil nog wat weten over de KULeuven. De idee van de kampus in de stad, in de maatschappij: fantastisch. Sommige fakulteiten verhuizen, buiten de muren. 'They should know what they're doing.'

Wat vind je van het medium plaat? Je maakt er zelf.

Ik hou er niet van. Waarschijnlijk omdat live uitgevoerde muziek iedere maal verandert. En bij een plaat gaat

men meer en meer naar een ideale versie streven. Zelfs de beste muzikanten maken fouten. Ze corrigeren die dan op de tape, en plakken het hele zootje aan elkaar. Dan hebben ze een korrekte opname. Maar ik hou van fouten in de muziek. Ik hou ervan dat iemand zit te kuchen in het publiek en zo. Ik zit veel liever met iemand te praten dan naar een plaat te luisteren. Bij platen heb ik altijd het gevoel dat ik naar iets artificieels luister. Maar ik raak waarschijnlijk niet ver met mijn ideeën: in onze maatschappij is zeer veel gebaseerd op het inblik-principe. Zoals ideeën die ingeblikt worden. Maar, gezien wat nu in de maatschappij gebeurt, ben ik waarschijnlijk heel ouderwets. Vind je niet?

Dramatisch moment. Cage is één-en-zeventig. You really don't think I'm old fashioned? Het optreden van Cunningham van de vorige dag ligt nog fris in het geheugen.

Het komt mij over, dat als je 'bij' wil zijn, je van platen moet houden, van computers, enzovoort. Het is de technologie waar we in leven. Het is bijna een levenshouding.

Je hebt toch ook zelf komputermuziek gemaakt? Met Lejaren Hiller. HPSCHR.

Ja, ik zou het nog kunnen doen. Ik denk meer... aan de manier waarop we ons gedragen, aan de manier waarop onze informatie...

Je hebt veel van je ideeën neergeschreven. Hoe sta je tegenover uitspraken van journalisten over die gewijzigde ideeën?

Ik denk dat mijn boeken een soort platen zijn. Ideeën veranderen. Sommigen blijven. Ik heb een werke uitgegeven. I went through all of my books, to see where there were any ideas. And I found there... 110 ideas. Some of them were repetitions. I wrote all of them 110 different ideas down and then I used a chance operation to make poems on those ideas. Under the form of mosestics like a mentioning of Satie, Varèse, Schoenberg, and so on. And now I'm using the same 110 ideas on the names of 12 mushroomrooms. I'm making a new text 'Mushrooms at Variations', because, mushrooms have always latin names, so my title is partly latin.

You still think communication is impossible?

I tend to. I'm not confident of it. Just as the concert of yesterday, the girls laughing.

Cage lacht.

Guido Janssens

Jan Heyrman

Foto's Kris Kuypers

WILLIAM VORTHUIZEN

William Vorhuizen, vast medewerker aan het elke donderdag verschijnende studentenweekblad VERO, wist dat het 30 km.-teken het cruciale punt was in een marathon. Zou hij zich in de kopgroep kunnen handhaven? Voor hem, William Vorhuizen, ondeskundige en dilettant, was het in ieder geval al een hele prestatie zolang in het spoor te blijven van die fitte liven. En hij deed dan nog enkel mee als verslaggever, met een fototoestel bengelend tegen de buik! Een hele prestatie. Dat machientje voor zijn navel eh zijn zweetvoeten die heen en weer schoven in zijn schoenen gaven zijn stijl wel iets hoekigs à la Kareelke Lismond. Nu, er waren nog overeenkomsten. Lismond, ook ook soms onverwacht uit de hoek komen...

MENS SANA IN CORPORE SANO. Dit was een mooie titel. Ondertitel: **STUDENTENMARATHON ANTWERPEN - LEUVEN GROOT SUKSES.** Daar zou Frank Strijkijker, vrijgestelde van het Sportkonvent heel tevreden mee zijn. Dat kon al iets goedmaken. Een mooie balsam op de wonde van die dure restaurantrekening van een paar maanden geleden. William voelde het schaarrood naar zijn beide wangen stijgen wanneer hij terugdacht aan dat interview met Frank, afgenomen in één van de prijzigste eethuizen van Leuven. Wijn en saus hadden rijklijk gevloeid, de mikrofoon had zich waarschijnlijk een beetje eenzaam gevoeld tussen de steeltjes asperges. Het interview was echter nooit gepubliceerd...

Aha, de bevoorradingspost. Zou hij het riskeren iets te drinken? Misschien stond achter het glas de man met de hamer. Hoewel, dat kon niet ontkend worden, kon hij, William, vast en zeker veel beter drinken dan de goedooverlede favorieten. Als hij nu es, geruggesteund door zijn hoger absorptievermogen, zijn beslissende demarrage plaatste? Beslissend zou ze misschien niet zijn, maar zijn concurrenten zouden toch danig schrik-

ken. Een mooi staaltje van taktiek, post-WO 2 psychologische oorlogsvoering. De tegenstander mentaal op de knieën krijgen door hem te wijzen op zijn gebreken. Zo won je trouwens een marathon: met het hoofd, niet met de benen. Zijn vriend Jef De Coster had hem gisteren nog verteld dat hij de avond voor een marathon steevast bij zijn naaste concurrenten aanbeldde met de vraag of ze geen zin hadden in een uurtje duurloep. Die taktiek wierp altijd wel vruchten af, had De Coster gezegd: de volgende morgen verschenen zijn slachtoffers met blauwe kringen onder de bloeddorlopen ogen aan de start, duidelijk getekend door het woelen in de losgeraakte lakens, uitgeteld door het verlies van energie gespendeerd aan het opstaan, rondjes maken door de kamer en het telkens weer opmaken van het telkens weer slechtliggende bed. Of: de angst van een lange-afstandsloper voor de 42 km 196 m.

Misschien kon hij, William, de strategie van Emil Zatopek, de lokomotief van Praag, toepassen. In 'Grootboek van de Sport' had hij gelezen hoe Zatopek op de Olympische Spelen van 1948 de marathon had gewonnen. Zatopek, reeds winnaar van de 5000 m en de 10.000 m, nam voor de eerste maal deel aan een marathon. Na 20 km liep Emil alleen voorop samen met de grote favoriet. Plots stootte hij zijn medevluchter aan en vroeg: "Zeg, lopen wij eigenlijk niet te traag voor een marathon?" De tegenstander had een lachstap gekregen en verdween honderd meter verder roemloos uit de wedstrijd. Een moordende mop?

Krak. Godverdomme. Zijn fietsketting was van het tandwiel gesukkeld. *Duizend.. en ...* Nu kon hij een ereplaats wel vergeten... En!!! Geen foto van de winnaar. Hoe ging hij dat uitleggen aan Frank Strijkijker? Enfin, zijn schuld was het niet. Lopers hadden het gemakkelijk, een leuke band of een verroeste ketting zat er voor hen niet in. (wordt vervolgd)

PROFICIAT MET JE 21!

Als je deze maand 21 jaar wordt, biedt **STELLA** jou 'n méér dan origineel geschenk aan.

Liefst vijftig gratis **STELLA**-bons... die je elke maandagnamiddag, van 13 tot 18 u. kunt komen afhalen in de raadskelder onder het stadhuis op de Grote Markt.

Daarna zul je vast samen met je vrienden die zó lekkere frisse Stella's wel aankunnen, ter gelegenheid van je "21 lentes"

... en dit in het café van je keuze.

Wij, van **STELLA**, wensen je nogmaals proficiat en ... gezondheid!

P.S. Vergeet je identiteits- of studentenkaart niet mee te brengen!

Werkgroep Voeding

DE MAALTIJDSCHIJF

Vak 4: Vetstoffen

Het botert niet meer tussen de melkerijen en de margarineindustrie. Belgische goede boter is veel lekkerder, gevitamineerde diët-margarine is gezonder. Wat moet je nou geloven? Wat is nu de beste keuze? De hedendaagse gevitamineerde margarine is de filtratie van jarenlang onderzoek. Even uitleggen wat nu het verschil is tussen boter, margarine en gevitamineerde diët-margarine.

Vetten bestaan o.a. uit vetzuren en deze laatste kunnen we verdelen in drie ondersoorten: de verzadigde, de enkelvoudig onverzadigde en de meervoudig onverzadigde vetzuren. Volgens verschillende onderzoekers zijn de verzadigde vetzuren schadelijk voor de gezondheid, hebben de enkelvoudig onverzadigde een neutraal karakter en zijn de meervoudig onverzadigde vetzuren van goede preventieve kwaliteit.

Boter is een natuurlijk product dat verkregen wordt uit het ontvetten van melk. Uit vak drie weet je dat melk van het drie verzadigde type is, boter dan ook. Niet zo best dus. Margarine daarentegen is industrieel bereid, gehard zoals men dat noemt. Door vermenging van dierlijke (reuzel) en plantaardige (olie) vetten samengemaakt met een industriele techniek verkrijgen we die margarine. De gezondheidswaarde staat een trapje hoger dan de boter, maar het effect is nog steeds negatief.

belangrijke vitamines zijn enkel oplosbaar in vetten. Logisch dus dat ze te vinden zijn in smeervetten en tafeliolien. Bedenk echter dat frituurvetten en de meeste soorten bak- en braadvet géén vitamines A en D bevatten, daarom komen ze niet voor in vak vier.

Ook hier maken we weer een onderscheid in eerste en tweede voorkeurproducten. Een zinvol criterium is dat de hoeveelheid linolzuur (het belangrijkste en bekendste meervoudig onverzadigd vetzuur) ligt op 1/3 van het totale vetgehalte. Diët-margarine, enkele gewone margarines en bepaalde typen bak- en braadvet voldoen aan deze eisen. Maar de meeste producten liggen onder deze grens.

Hoeveel vet hebben we dagelijks nodig? De mening van de werkgroep voeding is dat ongeveer 1/3 van de totale energieopname gevend moet zijn door vetstof (van goede kwaliteit uiteraard). We raden 45 tot 50 g. vetstof per dag aan, verdeeld als volgt: 15 g. voor de bereiding van de warme maaltijd, de rest als broodmeersel (5 g. per sneede is één mespunt). Voorzichtig echter met deze berekening! We spreken nu van de zichtbare vetten. Hetgeen je in vlees, vleeswaren, snoep, noten, chocolade, gebak, enz. vindt zijn de onzichtbare en/of verwerkte vetten. Uitkijken dus!

De voorwaarde voor plaatsing in vak vier is de aanwezigheid van vitamines A en D. Deze twee

